Հազիւ թէ սթափեցաւ Գուրգէն, երբ Խոսրով երիտասարդին երեսները համբոյրներով կը ծածկէր, եւ իր արտասուքը ճերմակ մօրուքին վրայ կը թափթփէին. առիւծը իր շղթայները կը ցնցէր, ելաւ կանգնեցաւ. Խոսրով ձեռքեն բռնած բերաւ բանտապանին սենեակը ուր խեղճ մարդը ոտքը ձեռքը ամուր կապած կը տքար, եւ կը խնդրէր, որ կապերը թուլցնեն: Հեղինէ միշտ լուրջ, որ մէկ կողմ կեցեր Գուրգէնի նիհար եւ թալկացեալ երեսը կը նայէր ու մարած աչքերը կը դիտէր եւ իւր արտասուքը կը սրբէր՝ այդ մարդուն աղաչանաց ձայնին չի համբերէք, եւ քայլ մը առնելով երբ պիտի հրամայէր, որ մարդը քակեն, արաբ կինը ժամանակ չի տալով խօսելու թեւէն բռնեց եւ մէկդի առաւ.

— Ահա քու եղբայրդ ազատեցաւ, հիմա իմ էրիկս դու մոռցիր, եւ խոստմունքդ կատարն:

— Իրաւունք ունիս, Խուրեն, բեր այն ծրարը, որ քեզի յանձնեցի:

Մտան առանձին փոքրիկ սենեակ մը, հոն իշխանուհին տուաւ կնոջ ադամանդեայ մանեակը եւ հարիւր ոսկիի շարքը: Երբ դարբինը Գուրգէնի շղթայներու վերջին օղակը կը խորտակէր՝ կինը ոսկիներն արագութեամբ կը համրէր եւ մանեակին փայլը իր աչքը կը շլացնէր, երբ յիսուն ըսաւ, իւր սուր աղրայներով կտրեց ոսկուոյ թելը, կէսը մանեակին հետ մէկ գրպանը գրաւ, միւս կէսը միւս գրպանը: Եւ ուրախութեամբ կ'ըսէր ինքնիրեն՝ բայց լսելի ձայնիւ. «Այս ինձի, այս էլ թո՛ղ մարդուն լինի, անպիտանը, գոհ եմ, որ լաւ կապեցին, թո՛ղ քիչ մը չարչարուի: Ինչչա՛փ աշխատեցայ, որ համոզեմ եւ խօսք հասկնալ չէր ուզէր, թո՛ղ ցաւի, որ իմանայ»:

Իսկ Հեղինէ արդէն միւս սենեակն էր եւ չէր լսած այս առանձնախօսութիւնը. հազիւ թէ կրնար զսպել իր հառաչանքը եւ արտասուքը, երբ կը նկատէր Գուրգէնի այդ խեղճ վիճակը ցնցոտիներու մէջ, եւ որ Հեղինէի ներկայութիւնը նաեւ չէր կարող երեւակայել: